

VĚTRNÍK

Ročník XLV.

Sobota 18. října 2014

číslo 9.

Vysocké metro vyjelo

Ošatkou ořechů se vyzbrojila Svatka Hejralová na včerejší vítání Ořechovského divadla, které se dnes hned dvakrát bude snažit přesvědčit diváky, že Rychlé šípy nepochází z pražských Stínadel, nýbrž z brněnského Oltecu. Podmračené počasí Ořechovští rozháněli lahodným, moravským sluncem provoněným vínem, když zazněly povědomé fanfáry oznamující příjezd Karla IV., jenž požádal kolegu vládce Krakonoše o pomoc při hledání jeho choti, královny Elišky. Motivy z muzikálu Noc na Karlštejně si vypůjčili Hronovští, kteří se přijeli podívat do Vysokého. Domáci se však nenechali zahanbit a informovali o dokončení metra vedoucího z divadelního propadla do Hronova a přivítali první vlakovou soupravu sestávající ze tří osobních a jednoho technického vozu. Prvními cestujícími byl právě Otec vlasti s chotí a fraucimorem.

jn

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	Rychlé šípy z Oltecu aneb	velký sál
13:30	Opereta třetího věku	
14:00	Ořechov u Brna	
15:00	Rychlé šípy z Oltecu aneb	velký sál
15:30	Opereta třetího věku	
16:00	Ořechov u Brna	
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Sejkorák	všude

Recenze: Martin Vokoun

Zdeněk Kozák: Zapeklitá komedie aneb Kdosi brousí nad Paďousy DS bratří Mrštíků Boleradice

Divadelní spolek bratří Mrštíků z Boleradic není rozhodně žádným nováčkem na Krakonošově divadelním podzimu. Letos přivezl soubor do Vysokého nad Jizerou pohádkovou komedii z pera Zdeňka Kozáka. Ten je autorem poměrně renomovaným hlavně na poli rozhlasové tvorby (autor sám je již přes třicet let v rozhlasu zaměstnán). Autor se pak ve své tvorbě soustředí zejména na psaní pohádek.

Hra Zapeklitá komedie aneb Kdo si brousí na Paďousy však nepatří k inscenacím zaměřeným na dětského diváka (ač by jí po vypuštění několika dvojsmyslů spadajících do „Mášina pole“ klidně mohla být). Dle slov souboru se jedná o „Drdovsky laděnou satirickou komedii určenou pro dospělého diváka.“ S inspirací Janem Drdou lze samozřejmě souhlasit – na pohádkovém základu, používajícím vedle svět-

ských postav také postavy nadpřirozené, zde stojí příběh satirický, zobrazující lidové vesnické typy se všemi jejich pozitivními, ale hlavně negativními vlastnostmi. Kolem těchto postav se pak pohybují postavy typické mimo jiné pro středověké morality – tedy Zubatá panna, Anděl a čerti. Autor ve svém textu skrze satiru vyjadřuje své společensko-kritické postoje. Když opomeneme první plán – tedy komediální a satirickou rovinu textu – projevuje se zde rovina morální, jejímž naplněním je zápas nebe a pekla o lidské duše. Příznačné pro dnešní dobu je pak to, že ani peklo ani nebe nemají šanci lidské bytosti zaujmout, protože jejich systém ne zcela funguje, a tak si člověk ve výsledku volí toho, kdo nabídne víc.

Bohužel je ale nutné konstatovat, že pokud má boleradická

inscenace nějaký problém, je jím hlavně text hry sám o sobě. Kozákův text totiž nenabízí jasně strukturované dramatické situace a není dramaticky dokomponován. Jedná se o velmi jednoduchou (až banální) zápletku a situačně je text velmi chudý. Postavy zde jednají spíše slovem než akcí a tím pádem soubor nemá moc možností k rozehrávání situací. Když už se v textu nějaká

situace objeví, je velmi záhy „utnuta“ a nahrazena dalším obrazem – tím pádem vzniká pocit jistého nekompaktního lepoporela bez jasné linky. Plynulost děje je pak ještě k tomu narušena „předscénami“ s písničkami,

sázka fungující u těchto postav se střetává s principy realistického herectví a tím opět vzniká inscenační nekompaktnost. Jasným důkazem jistě bezradnosti (vycházející již z textové předlohy) je pak závěrečná scéna na

které nijak děj neposouvají a naopak jeho spád retardují.

Soubor k textu přistoupil v podstatě poctivě a vytěžil vše, co lze. Nicméně naráží na to, že k těžení toho pravda není příliš. Je zde použit princip lidového divadla (ve scéně i v kostýmech) a režie uplatňuje komediální typy čerpající z vesnického života. Toto se daří více či méně – příkladem toho, kde tento princip funguje vzorově jsou například postavy Starosty (Jan Koráb), Kostelníka (Jiří Merlíček) a Filomény (Dana Veselá). Je ale nutné podotknout, že herecká nad-

Čertově hrádku, kde si režie neporadila s problémem předlohy – tedy že zde postavy zcela nahodile přicházejí a odcházejí bez jakékoliv motivace či situačního podložení.

I přes zmíněnou kritiku je však nutné na závěr podotknout, že i přes problémy, které se rodí opravdu hlavně ve scénáři, se Boleradickým podařilo stvořit inscenaci, která publikum na mnoha místech baví a hlavně přenáší do hlediště kolektivní nadšení z existence na jevišti a dobrou náladu. A za to je jistě na místě vzdát díky.

Řekli půdičkáři

V diskuzi jsme řešili dilema mezi schematickým textem a hereckou vybaveností souboru. Kozáková hra připomněla řadu známých dramatických textů normalizačního a přednormalizačního období. V řadě případů jsme ocenili, že herci nepodlehli lacinému humoru. Představení sympaticky oživila pěvecká složka.

ANKETA

„Věděl jsem to podstatné – že Vysoké je to pravé místo!“

Vzpomínání Jana Vaverky st. (JV) a Petra Peška (PP) na začátky přehlídky ve Vysokém:

Pánové, pojďte se podělit o své nejstarší vzpomínky na vysockou přehlídku...

PP – Uvědomil jsem si krásnou věc, že u vzniku přehlídky ve Vysokém byl mimo jiné Jirka Paďour, pozdější biskup v Českých Budějovicích. A začalo to v Příbrami. Někdy v roce 1970 tam tehdejší ústav pro výchovnou činnost pořádal jakýsi seminář a byl tam přítomen také Jarda Šindelář, tehdejší prozačtímní ředitel. Vzpomínám si, že ten den tam právě poměrně čerstvý absolvent DAMU, Jirka Paďour, dělal nějakou poetickou záležitost, na kterou si velmi dobře pamatuju, ačkoliv pro tuhle věc není podstatná. Ale možná už to, že tam byl budoucí biskup přítomen, bylo požehnání pro Vysoké nad Jizerou. Večer se tam pak sešli zástupci SCDO, byl jsem přizván, protože se jednalo o tom, co bude dál s žebračkou přehlídkou.

JV – Říkáš, že to bylo až po žebračkové přehlídce?

PP – Ano. Tamní divadlo nutně potřebovalo novou elektroinstalaci, čili bylo na jeden rok té adaptace třeba najít nějaké náhradní místo a pak že si přehlídku zase do Žebráku vezmou.

JV – Mluvílo se také o tom, že tam měli malé ubytovací kapacity...

PP – Jistě, nebylo tam téměř nic, ale hlavním důvodem byla ta elektrika. Divadelní budova nemohla bezpečně fungovat. Jarda Šindelář to ve Vysokém už taky

(Pokračování na stránce 4)

(Pokračování ze stránky 3)

trochu znal a ptal se, zda by to třeba nešlo tady. Já jsem tehdy dělal na Okresním kulturním středisku v Semilech – pořádali jsme v Krakonoši společně s okresem Jičín třídní semináře a přitom soutěž monologů Cyránův kord. Čili jsem věděl, jak to tady vypadá, byli jsme ubytováni na Větrově, celkem asi 70 lidí ze dvou okresů.

Tehdy v té Příbrami, byl tam např. i Láďa Lhota, zástupci ze Žebráku atd., jsem řekl - ano, dobře, bereme přehlídku do Vysokého na ten rok, protože jsem je nemohl už dopředu zarmoutit, ačkoliv jsem věděl, že jakmile ostatní poznají Vysoké, jaké tu jsou dimenze, možnosti...a hlavně to podnebí – myslím ochotnické podnebí – takže to bude jasné! Ale proč jim to říkat dopředu?

Když jsem se vrátil z té Příbrami, kde jsem to víceméně řekl na vlastní triko, protože nic nebylo projednáno se stranickými a státními orgány, ani s mým tehdejší ředitelem, vstoupil jsem vlastně na velice tenký led, protože jsem nevěděl nic o tom, kde se seženou nějaké peníze, ale věděl jsem to podstatné, že Vysoké je to pravé místo. Myslím, že prvního ročníku přehlídky se žádné stranické orgány neúčastnily, říkaly si, že ti „kultůráci“ zase dělají něco, o čem oni nejsou informováni... až postupem času zjistily, že by se na té akci mohly víc prezentovat.

Pak bylo nutné získat pro věc moje spolupracovníky a hlavně zdejší lidi, o což jsem ale neměl strach. Podhoubí už tu bylo díky seminářům, místní jsem velice dobře znal a navíc jsme zjistili, že

Marie Hejralová pochází z Ročpractic, kde jsem byl jako kluk na léčení kvůli černému kašli... Asi do roku 1974 jsem dělal tajemníka přípravného výboru, protože předsedou byl předseda MNV, ale v tom roce mě vykopli ze zaměstnání a od té doby sem dojíždím jako divák. S Honzou Vaverkou už nás dalších je jen málo, kdo jsme u toho právěku této přehlídky stál.

PS – Mluvil se někdy později ještě o návratu do Žebráku?

PP – Ne, v tom nebylo o čem diskutovat. Možná, že tam byly nějaké snahy, ale ty sem ani nedolehly. A hlavně – ti, co rozhodovali o penězích na přehlídku, byli už dávno zaujati pro Vysoké – včetně ministerstva kultury, kde byla tehdy Slávka Kolářová, pak se připojila Líba Erbošová ze svazu rolníků, Láďa Lhota samozřejmě a tak dále...

PS – Jak to přišlo, Honzo, že jste byli – Vysočáci – na první přehlídce v Žebráku?

JV – Nebyl jsem tam sám. Dělalí jsme tam výpravu z divadla, ale vůbec nevím, jak to přišlo. Existují fotky, jak jsme před Žebrákem zastavili, tam jsme si opekli burty, pak jsme pokračovali dál. Když jsme dojeli do Žebráku, hráli tam divadlo Železnobrodáci. Pak jim najednou zhasla elektrika, došlo k nějakému zkratu či co...možná, že to souvisí s tím, co říkal Petr. Zůstali jsme potmě. Domácí nanosili svíčky a my Vysočáci jsme začali dělat improvizovaný pořad, Pecáci zpívali...zkrátka je zdokumentováno, že jsme byli v Žebráku na první přehlídce, i když jsme neúčinkovali. Ani jsme nemohli vědět, jak se to zvrtně.

PP – První přehlídka v Žebráku byla trochu improvizovaná. Sobory neprocházely žádným sítím, tuším, v 69. roce byl založen SČDO, všechno to teprve začínalo.

PS – Jak na tu první přehlídku ve Vysokém vzpomínáš ty, Honzo?

JV – Na první přehlídku můžu vzpomínat právě s Petrem. Pamatuju si, že byl krásný den, za divadlem jsme měli roztažené nějaké transparenty, někde jsme sehnali vysavač a fixírku na něj, stříkali jsme po těch transparentech a psali nápisy. Až za tmy jsme to šli s Petrem věšet okolo školy na lešení. To už lilo, vítr

foukal, nám to bralo plachty z ruky, nějak jsme to tam přidělali.

PP – Byla to víceméně disidentská činnost, protože jsme to dělali z prostředků, které měla OKS (okresní kulturní středisko – pozn. red.), neexistovalo, aby někdo z mocných dodal nějaké propagační oddělení. Znali jsme se z těch třídních seminářů, velmi jsme se sprátelili. Mirek Morávek a další, kdo mohl, něco nakreslil, pro propagaci něco udělal. Je fakt, že tu byla řada schopných, chytrých a nápaditých lidí a hlavně vyšli z toho divadla.

JV – Myslím, že bylo dobře, že jsme v tom tehdy byli sami, že nepřišli nějakí poradci shůry. Sice jsme se trochu trásli, do čeho to vlastně jdeme, ale zaplat pánbu, že nám sem nepřišel nikdo moc radit, udělali jsme si to po svém.

PP – Dá se říct, že technologie, která tu funguje dodnes, je nastavená od začátku. Samozřejmě přibývaly různé body programu, ale zůstala vítání, rozloučení... Proběhla řada výborných improvizovaných večerů.

JV – S Mirkem Morávkem jsme zjistili, že tu chybí informovanost pro účastníky. Začali jsme vydávat tzv. Bobkové listy. Postupem času, jak přišli funkcionáři na to, že se tu něco děje a je potřeba to usměrnit, tak nám Bobkové listy byly tak jako potichu zakázány.

PP – Ještě je možná zajímavé, jak byl určen termín přehlídky – bylo to totiž úplně jinak, než oficiálně! Na Větrově byl vedoucím výborný hoteliér pan Štajner, ale když jsme tu bývali na seminářích, měli jsme s ním trochu problémy. On měl zase svou technologii a představu o tom, co se smí a co nesmí, byl ze staré školy. Ale my jsme se skamarádili s personálem (Hanka Strnádková tam dělala číšnici) i jeho manželka, paní Štajnerová, nám fandila a řekla: Ten příští termín (což měla být právě přehlídka) uděláme nejlíp tehdy a tehdy, protože manžel jede do lázní! Samozřejmě se počítalo s podzimem, tj. v mezisezoně, kvůli ubytování, ale konkrétní termín vznikl takto.

Pavla Schejbalová (ps)

Neber úplatky, oprav cesty

Alena Chalupová, Boleradice, režisérka Zapeklité ...

Jak se hraje pohádka o pekle a o nebi, o čertech a andělech?

No jak se hraje. Tahle pohádka má zajímavý začátek – vy už jste byl u nás? Šel jste někdy ke sklíp-kům? A ta cesta ke sklípkům má pokračování a vede až na hřbi-tov. A jestli jste se dobře díval, je plná takových výmolů. A když jsem četla pohádky pana Kozá-ka, tak se mi zalíbila právě ta hřbitovní cesta, kterou by bylo u nás potřeba upravit. Říkala jsem si, to by bylo dobré, třeba se toho chytí a tu cestu nám radní něja-

kým způsobem opraví. A my jsme to nyní hráli a byly volby a já myslela, že to bude mít někdo ve volebním programu, a vono nikdo.... A cesta je pořád taková špatná, takže tohle nám nevyšlo. A potom se nám tam líbí, že je to sice napsané v roce 1958, ale je to docela aktuální pořad...

Z pohádek by si prostě člověk měl brát příklad. A co je takové poselství Kdo si brousí?

No neber úplatky. A opravuj cesty.

PeHe

Kolik jich je, n e v ě d í

Loučení v pátek s DS MKZ Horšovský Týn bylo veselé a bouřlivé. Hostesa Honzu nahra-dila půvabná hosteska Lenka, která se vůbec nestyděla a ale-spoň nějaké informace na soubor poskytla. Například vyzdvihla taneční umění jednoho ze členů souboru, jemuž se nedá vůbec rovnat a jemuž žádná tanečnice nestačí. Prohlásila taktéž, že v celé historii její práce hostesky nikdy žádný soubor nezdělala, ale v případě Horšovského Týna to nebylo vůbec špatné, ačkoliv kdykolí se zeptala na počet jeho členů, byla odpověď stále stejná: „Nevíme.“

Neotřelá byla také poudačka – novinka, která sice měla vyprá-vět o teleti krasavici, ale nakonec byla spíše o proradném a zis-kuchtivém Mrklasovi a chytrém a vtipném Floriánovi. Protože nebyl Honzík, nebylo ani Tam na horách a tak se hudební složky loučení ujal soubor z Horšovské-ho Týna a zazpíval několik písní ze svého představení Šanghaj. A veselý ceremoniál uzavřeli Ne-mráti v provedení pěveckého souboru kuchyňky.

Musím se přiznat, že zkušené hostesky přivedly do posledních dvou loučení ducha minulých let, zachovaly se v duchu agentek-vyzvědaček nasazených do sou-borů a na malém sále vládla opět bezprostřední a veselá nálada, k níž určitě přispěly i poudačky v perfektním podání Martina Hnyka.

jn

VOBSKOČÁCI P O Z O R !

Byli jsme požádáni starostou spolku Karlem Bártou o po-moc při přípravě sá-lu. Mnozí to již znají – takže dnes po před-stavení – svaly s se-bou!!!

jh

Nezměrná studnice inspirace

Divadelní soubor MKZ Horšovský Týn ve čtvrtek večer potěšil diváky hrou Šanghaj, již Vladimír Zajíc vzdává hold básníku Jiřímu Wolkerovi. Pokusil se na jeviště přenést poezii, což není jednoduché. Porota děkovala za to, že se mezi všemi těmi komedii a fraškami objevilo něco takového, protože poezie vymírá a na divadle je také vidět čím dál méně.

Představení mělo energii a nikdo nehrál jen napůl, občas by však bylo vhodné nehrát tak docela (především vztek, lásku a zradu) a jen do toho vložit více emocí. Stejně tak by se dalo pracovat se stínohrou, dohrát nastalé situace a nestrhávat plátno. Inscenace má dobrý a silný základ, ale divadlo není tajenka, proto není potřeba vše tak šifrovat. Je zde mnoho úžasných a zajímavých prvků, jenže je jich možná až moc a představení vyznělo „obžerně“. Stačilo by to jen trochu vyčistit.

Scénografii nelze hodnotit úplně samostatně, vše je provázáno tak, že to od sebe nejde oddělit. Je to vlastně prostorová koláž. Hra s loutkami je výborná, mají vyjadřovací vlastnosti, jakých herci nikdy nemohou dosáhnout. Otázkou je, proč jsou

z molitanu a ne třeba ze dřeva, aby voda stekla, když se z ní vytahují. Takto se musí ždímat, aby se s nimi mohlo dále hrát, a je to příliš velký zásah do poetična.

Pro půdičkáře byla Šanghaj „nezměrnou studnicí inspirace“. Vadil jim však věrný pes, který byl jen jakousi chlupatinou. Velký obdiv ale vyjádřili hudební strážce.

Režisér Zajíc vysvětlil, že chtěl komunikovat obrazem uvnitř obrazu, proto verše v jeho hře nemusí být verše. Ke ždímní

loutek se vyjádřil tak, že se to někdy povede a je tam cítit lehké erotično a pokud se to nepovede, je to prostě jen ždímní loutky. Ve svícení a hudbě dal kolegům volnost, pokud to bude souhlasit s tím, o čem ostatní hrají.

Za inscenaci Šanghaj jsem ráda, neboť na mě působila velmi příjemně a fascinovaně jsem čekala na další nová překvapení. Že různých hravých prvků bylo moc, mi ani nevadilo, co bylo podstatné, jsem (doufám) pochopila dobře. šv

P. Stroner: Líbí se mi zaujetí pro divadlo.

Už od roku 2008 je největším sponzorem Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém pražská společnost UniControls. Zajímalo mě tedy, proč padl los právě na přehlídku ve Vysokém. Spolumajitel společnosti Petr Stroner odpověděl, že se obecně rozhodli podporovat divadelní aktivity, jelikož se jim zdají mimořádně zajímavé, ne zcela obvyklé a záslužné. „Pro mě je pořád trochu výjimečné, že v tak malém městě jsou schopní vytvořit inscenaci s obsazením o 45 lidech. Líbí se mi to zaujetí pro divadlo a celková tradice ochotnictví ve Vysokém nad Jizerou,“ přiznává Stroner a dodává, že svého rozhodnutí dosud nezlitoval.

Na divadle obecně ho nejvíce baví zážitek plynoucí z určitého ztvárnění, děje a specifického způsobu podání. „Je to prostě chvíle relaxace, kdy člověk vidí jiný pohled na určité věci. A vy-

socká přehlídka je trošku specifická tím, že člověk vidí, jaký obrovský potenciál je ve všech souborech, které na ní vystupují. Vždycky jsou vidět jeden či dva herci, kteří se vymykají, jako je tady například Robert Nesvadba nebo Martin Hnyk. Líbí se mi to zaujetí, s nímž ti lidé divadlo dělají, jak si všichni fandí, nesoupeří mezi sebou a nezávidí si. A umí ocenit výkon soupeře – to mě příjemně překvapilo,“ používá s nadsázkou Petr Stroner sportovní terminologii, která je mu blízká z dob, kdy se aktivně věnoval atletice.

Stronerovi navštěvují vysoké divadlo poměrně často, a to o přehlídce i mimo ni. A jaké představení jim uvízlo v hlavě? „To nemusím dlouho přemýšlet. Hned se mi vybaví ty tři velké inscenace Vysokých – Malované na skle, Nituška a bezesporu Limonádový Joe. To provedení, výprava u Limonádníka byla

prostě skvělá a náročná. Měl jsem tehdy takovou ideu přivést sem Květu Fialovou, aby se podívala. Nepovedlo se, protože onemocněla. Potom vzpomínám spíše na soubory, než na jednotlivé kusy, ale výborné jsou Bolevadice nebo Ořechov či Žlutice, ty prostě nezklamou.

Kromě divadelníků společnost UniControls přispívá také na činnost vysokých hasičů a tělovýchově. V Praze podporuje atletický oddíl Slavie a dlouhodobě také Jedličkův ústav.

Společnost UniControls se od svého založení v roce 1991 systematicky zabývá vývojem, výrobou a instalací řídicích systémů a elektronických zařízení v oblastech železniční dopravy a průmyslového řízení. Specializuje se hlavně na aplikace vyžadující vysokou spolehlivost v náročných pracovních prostředích.

jn

KDP musíš jednou zažít

Poprvé jsem se s touto paní potkal na půdičce, pak na semináři Klubu režisérů SČDO (KR SČDO). Bylo mi jasné, že jde o člověka, který je tady poprvé. Takže první otázka zní: Odkud a jak ses sem dostala?

Jsem z Uherčic od Hustopečí, okres Břeclav. Náš soubor je malý, název Bez kamen vychází z podmínek, v nichž zkoušíme. Sama divadlo dělám od roku 2000 a dnes vedle toho, že hraji, tak jsem také byla určena režisérkou a vedoucí souboru. Na KDP jsem se dostala po setkání s kluky z Velké Bystřice v Němčicích nad Hanou na Divadelním máji. Tam jsem přijela na základě informací z internetu. Kluci mi řekli: „KDP musíš jednou zažít.“ Dále mi řekli jen rámcově, jak to tu vypadá, že je tu divadlo a porota.

Co jsi tedy všechno absolvovala?

Všetchna představení, Defilé Pohárku, koncert v kostele, seminář KR SČDO, diskuze na půdičce, rozbor poroty a třikrát hasičovnu. Na víc nebyl čas.

Co tě zaujalo?

Omráčilo mě Defilé Pohárku SČDO. Viděla jsem monology a dialogy v této podobě vůbec poprvé. Pokud jde o představení, zaujala mě jejich různorodost a zejména různé způsoby děkovačky. Obrovským přínosem pro mě jsou rozhovory na půdičce. Mluví se tam otevřeně, bezprostředně a spontánně se diskutuje. Porota přistupuje velmi citlivě ve svých hodnoceních k souborům, které jsou tu poprvé, a jinak k souborům, které jsou tu poně-

kolikáté. Myslím to v dobrém smyslu. Seminář klubu režisérů byl pro mě velkým překvapením, neboť se jednalo o myšlení o divadle přes nás, to je jako přes sebe a dovnitř sebe. Byla to silně kolektivní práce s úžasnými lidmi v semináři včetně lektorů.

Tady na KDP jsem potkala vůbec úžasné lidi. Cizí byli pro mě všichni, ale všichni se ke mně chovali, jako bych tu byla již dříve. Všichni se na mě usmívají, jsou milí, každý každého zdraví, jsou vstřícní a je tu dobře. Cítím se tu jako doma. Mám pocit, že jsem členem tohoto velkého divadelního celku, i když jsem tu poprvé.

Co jsi postrádala?

Nic. Vše je ohromně připravené, zorganizované a ani na vzpomínky na rodinu nebyl čas.

To jsi domů netelefonovala?

Určitě ano a moc.

Co tě nejvíc inspirovalo a co použiješ v souboru?

Moře informací a hora nápadů, co vše se dá na jevišti udělat. Jak se složitá věc dá udělat jednoduše. Každý venkovský soubor, i když tu nebude soutěžit, by měl touto přehlídkou projít. Nemáme dramaturga, scénografa, kulisáky, vše si musíme udělat sami bez odborných rad, takže nasávám, co a jak jen lze.

Takže děkuji za rozhovor a připomínám, že je třeba třikrát objet kostel, abys se tady zase objevila.

Na příští ročník musím opět přijet.

Rozhovor s Radkou Schardovou vedl Našud.

Tak zase za rok

Poslední verš
ten nebude dlouhý,
zbývá nám poslední den pouhý,
než pro nás hory vaše
mraky zakryjí.
Možná již brzy spustí árii
meluzína.

Vítr a déšť listí stromů stíná
A cesta domů,
tam dolů – žádná jiná,
čeká nás všechny,
co jsme pobejt přišli.
A co si přibalím na cestu,
víš-li?

Vzpomínek tisíc,
slov milých plnou tašku.

Tak zase za rok,
Hanko, Petře, Vašku,
za rok – bez týdne,
už zase budem tady!
Tak jen ať houstnou
ty naše pestré řady.

Svatava tuhle řekla –
slyšel to mnohý z nás,
že neumí si představit
bez přehlídky čas.

Nám zase – tam uvnitř
co si tiše praví –
nelze si představit
čas ten – bez Svatavy!

Tak zase za rok
a vemte kamarády,
ať stále silnější
jsou ochotníků řady.

Až šestačtyřicet
se na cedulích bude psát –
ať zas se sejdeme –
a každý je tu rád!
Tož přijďte pobejt –
jak Vysočáci praví –
přivezte lásku svou!

A hlavně
hodně zdraví!

jh a Vobskočák

Mně se na té půdičce líbí čím dál víc

Rudolf Felzmann je už dlouholetým lektorem tzv. kurzu půdičkářů. Je už vlastně v dobrem smyslu toho slova téměř inventářem vysoké přehlídky. Proto jej nelze opominout a nepoložit mu pár otázek.

Je skoro konec přehlídky, tak jaký byl tento ročník pro tebe z hlediska představení a tak?

O představeních jednotlivých bych asi neměl mluvit, protože není vše ještě dokončeno, ale myslím si, že pro divadelníka je to nesmírně zajímavý zážitek. Nabídka, být většinou to byly komedie, ale i pokusy o závažné téma, byla dostatečně pestrá.

Přiznám se, že na můj vkus tu bylo trochu moc čertů. Já tyhle věci zrovna nemiluju. Ale měl jsem radost, že každé představení, i když třeba nemuselo vždycky určité nároky naplnit, bylo děláno s obrovskou chutí. Vždy mě mile překvapí zajímavý kontakt mezi porotou a souborem, který vyslechne jejich verdikt. Já na tom obdivuji jednu věc: i nepříjemné věci - protože když něco dělám, domnívám se, že jsem dosáhl jisté míry „dokonalosti“ - umí říct moudrý člověk vlídně, přitom mě neponižuje, naopak se mnou mluví jako s partnerem, kterému důvěřuje. Taková vzá-

jemná důvěra tady je k nezaplacení, a to prostě patří k Vysokému.

A co doprovodný program?

Čerpám všechno, co se tady ještě objeví. Dokonce si myslím, že ty lehce mimodivadelní aktivity jsou takovým občerstvením. Pro mě nesmírně pěkným zážitkem byl pěvecký sbor z Jablonce nad Jizerou. To byla najednou taková ta malá hodinka, kdy si úplně odpluji jinam. A na druhou stranu si říkám: jak je to možné, že sbormistryně dokáže mladé lidi mezi 10 až 20 lety dovést ke značně dokonalému výkonu. Když se na to dívám jako divadelník, tak si říkám - neměli bychom my taky usilovat o dosažení této určité dokonalosti? To znamená přesné intonace, práce s hlasem, umění zvládnout dech. Všechny tyto atributy by nám měly být jakýmsi malým měřítkem, abychom si řekli, že i my bychom měli dosáhnout toho, aby nám bylo nasloucháno s velkým potěšením.

Máme společného známého, Pepu Waldmanna, kterého jste jako porotci letos v Pasekách navštívili.

To je můj druhý zážitek. Každý rok chodím na návštěvu do Pasek nad Jizerou za panem profesorem Waldmannem, kterého si nesmírně vážím a měl jsem tu čest spolupracovat s ním v Děčíně v oblasti hudby i divadla. Spolu s ním jsem udělal Mamzelle Nitousche na děčínském jevišti - on dirigoval orchestr, já režíroval nahoře a byla to myslím velmi pěkná a zdařilá práce. A setkání s ním pro mě je vždycky příjemnou záležitostí, protože se jedná o moudrého člověka. A on nám vyprávěl o ochotnických tradicích v Pasekách. Pro mě samotného bylo velké překvapení, když v archivním programu jsem našel jméno Josef Waldmann a zjistil jsem, že on v Moliérových Šibalstvích Scapinových hrál Scapina, tedy hlavní roli. S tím se nikdy nepochlubil, že býval hercem a dokonce hlavních rolí. Takže to mě taky potěšilo. A návštěva papírny v Pasekách - předpokládal jsem, že to bude malá dílnička, kde budou lepit nějaké krabice, ale ohrome-

(Pokračování na stránce 10)

(Pokračování ze stránky 9)

ně jsem zíral, jak je to poměrně velký podnik se 150 zaměstnanci a že pro tu obec něco znamená. A pak se musím pochlubit - mimo oficiální program jsme si dopřáli návštěvu krásné rozhledny Maják v Příchovicích s penzionem U čápa, ale hlavně s tím překrásným výhledem. Jsem jizerskohorský rodák, původem z Liberce, tak je pro mě vždy dojímavé, když sleduji to velké panorama od Ještědského hřebenu přes celé Jizerky až na navazující Krkonoše. A ještě víc to pro mě znamená, protože před více než 50 lety jsem prodělal v Příchovicích lyžařský kurz.

A co půdička?

Mně se na té půdičce čím dál tím víc líbí. Je ovšem pravda, že čím dál tím více se s těmi lidmi hádám. Ale to je dané tím, že už se mezi sebou známe. Takové to pevné jádro účastníků půdičky se opakuje už několikrát rok a já konečně realizuji to, po čem jsem toužil od samého začátku: víc se ptají, víc pochybují, víc jsou ochotní hájit svůj názor a ne přijímat jenom to, co já říkám. Už taky vědí, že někdy začnu hrát faleš, abych je vyhecoval k reakci.

Je to nesmírně příjemné setkání a docela rád se s nimi porovnávám: já se na toto představení dívám takhle, a jak se na to dívá člověk třeba mladší, s jinou divadelní zkušeností. A jsem rád, že společné tam je, že i když třeba to sepisujeme, je tam vždycky takové ale – líbilo se, obdivuju, vážím si. A z toho mám radost. Protože když se vzájemně porovnáváme v divadle, máme k sobě být kritičtí, nemusíme být shovívaví, ale musíme vždycky vůči sobě mít takový pocit – jsem na jedné lodi.

KDP je postupová soutěž, ale nehrajeme proti sobě.

Dokonce si myslím, že zvláště v případě Vysokého už nemusíme jít po soutěži, vždyť porota rozhodne o případné nominaci a doporučení. Ale opravdu je to ta přehlídka, festival. A je dobré, když to tak i ty soubory berou. Mám dokonce pocit, že zdejší publikum to vnímá, že nejde o to, kdo bude tím prvním, dalším, protože se to neurčuje, ale jak se kde hraje divadlo a je to potěšení z divadelního večera.

PeHe/jn

Rozpočet je vyrovnaný

Letošní přehlídka hospodařila opět s vyrovnaným rozpočtem ve výši 700 tisíc korun. Od státních a samosprávných organizací získalo KDP 235 tisíc, sponzoři věnovali 180 tisíc, na vstupném se vybralo 245 tisíc, reklamy se prodalo za 15 tisíc a různé další příjmy se rovnaly 25 tisícům korunám.

K největším výdajům přehlídky patřily úhrady za pobyt a dopravu souborů, za odměny, cestovné, materiál, propagaci, dokumentaci a hudbu. Další položku vydali Vysočtí za různé poplatky, ceny či upomínkové předměty.

jn

Zázrak nemalý

Někdo často, někdo vzácně, někdo vůbec zcela zná cestičku do míst ticha, cestu do kostela.

Čtvrtek byl – a sešlo se nás, že andělé jásali.
Nasedli jsme – pěkně v tichu a pak – zázrak trvalý!

Jak stříbrné zvonky zněly hlásky dětské kostelem.
Zavřu oči – ztrácím pojem, kde je nebe – kde je zem.

Mezi lopatkami mrazí slzička se hrne ven.
Děkujem – zpěváci drazí, chovám to jako sen.

jh a Vobskoáci

Deset zastavení divadelního jara

Josefodolské divadelní jaro 2014 bylo od 8. do 11. 5. 2014. Přehlídku zahájil v pátek DS Havlíček Zákupy se Smočkovým PIKNIEM. Autorská komedie Jiřího M. Šimka DRD ANEB VÝROČÍ byla předvedena Divadelním spolkem Josefa II. Kunratice u Čvikova. Úspěšnější byla další komedie ze současnosti z pera M. Doležalové a R. Vencla KDYŽ SE ZHASNE. Předvedl ji DS Tyl Slaná. Obnovený divadelní spolek Jirásek Olešnice vyšel s MANDARINKOVÝM POKOJEM poradatelům vstříc, přijal pozvání na poslední chvíli a sehrál tři z Thomasových příběhů. Dále byla uvedena komedie R. Trinnera HOLKA ODJINUD DS TJ Sokol Poniklá. Ochotnický DS TJ Sokol Bozkov přivezl inscenaci Peškovy úpravy SLAMĚNÉHO KLOBOUKU. Porota ve složení František Zborník (předseda), Rudolf Felzmann a Jan Hlavatý však neodešla naprázdno. Divadelnímu spolku J. K. Tyl Josefův Důl za hru Féliciena Marceaua za komedii VAJÍČKO udělila nomi-

naci na KDP.

Poslední postupovou přehlídkou, jako každoročně, jsou Žlutice se svým Žlutickým divadelním létem. Letos bylo 30. 5. – 1. 6. 2014. Zde odborná porota, Rudolf Felzmann, Ladislav Vrchovský a František Hromada, hodnotila šest představení. Nejprve Divadelní soubor ŽLUTICAN Žlutice uvedl opět autorskou hru Jaromíra Břehového CHODÍ PEŠEK OKOLO. Další den byla pohádka Jana Drdy HRÁTKY S ČERTEM v provedení Divadelního souboru J. K. Tyl Mýto. Divadelní soubor Kozina Hostouň si vzal do parády MARYŠU Aloise a Viléma Mrštníkových a Divadelní soubor Kolofantí Kolo-več uvedl autorskou hru Martina Volfa PŘEDVÁDEČKA. Další představení vyhrálo nominaci na KDP a byl to ŠANGHAJ Vladimíra Zajíce v provedení Divadelního souboru při MKZ Horšovský Týn. Hartmanické ochotnické divadlo Tyl Hartmanice ukončilo přehlídku hrou Alaina Reynauda-Fourtona MONSIEUR AMÉDÉE.

PeHe

Co je psáno v divadelní kronice

20.7.1997(neděle)

7:00 probouzíme se do posledního dne návštěvy v Normandii. Před sebou máme návštěvu Paříže a za sebou rušnou noc.

9:16 vše je již naloženo: sudy s pivem i bez, různé jiné pití, jídlo, které bylo v ledničce ve školní jídelně, a odjíždíme ze st. Arnoult do Dozulé. Nejsme všichni, odjezd byl trochu zmatený. Část souboru zřejmě na nás čeká v Dozulé, aniž ostatní o tom ví. Tak se stalo, že odjíždíme přibližně o hodinu později.

9:52 odjíždíme. Loučení s trochou slziček je srdečné, zaznívají slova díků, která jsou vzájemná. Všichni jsme obohaceni o zážitky a nově navázané vztahy.

12:59 zastavujeme na břehu Seiny v Paříži! Vidíme Eifelku, vedle jsou lodě. Možná, že nějakou poplujeme. Jdeme se ještě projít po nábřeží, protože čekáme na projíždku na lodi. Zároveň té chvíli využíváme k drobnému najezení.

14:00 odplouváme na vyhlídkové lodi po Seině. Vyjíždka trvá přes hodinu. Po cestě vidíme množství lodí, které jedou se stejným úmyslem jako my, totiž uvidět Paříž z vody. Hlasatel na lodi vykládá francouzsky, německy a anglicky, ale hlas se natolik rozléhá, že není ničemu rozumět. Na spoustě lodí, a tedy i na té naší, je hodně Japonců. Japonci jsou prostě úplně všude. My si však více všímáme všech známých budov, mostů. Plujeme proti proudu řeky okolo paláce Bourbonů, Conciergerie, otáčíme se kolem Notre-Dame, zpátky kolem přístaviště na druhou stranu kolem Louveru, Eifelky, a otáčíme kolem originálu sochy Svobody a zase do přístavu. Na betonovém pobřeží, protože je velmi pěkně a teplo, je rozloženo mnoho lidí, kteří se sluní, odpočívají.

15:10 vystupujeme z lodi. Při

výstupu někteří z nás si kupují své fotografie, které pohotoví reportér udělal během naší vyjíždky. Potom každý jí, co ještě má a vydáváme se na Eifelku. Po cestě se stavujeme u fontán před palácem de Charlot, kde fotografujeme pro našeho sponzora vlajku s pivem. Poté jdeme k věži. Vystojíme si dlouhou frontu. Vstupné je 29 Fr., a to musíme do 2. patra šlapat po schodech pěšky. Do třetího nás vyveze výtah. Na věži opět fotíme vlajku, fotíme okolí, filmujeme, je to celoživotní zážitek pro všechny z nás. Ještě si koupíme malou Ei-

někdo) u bojiště - vedle cedule vojenský prostor. Ano u Verdunu. Snídáme. Električka bručí, kdo si myslí, že má fousy, se holí, voda se vaří - čaj, polévka, kafe!, párky, pivo je uvařené již od včera. K tomu chleba s tvarohem, rybičkami, bez ničeho, bageta. Kuka krabice odkládí zbytky, vše omýváme a v 8:23 odjíždíme na bojiště.

Další den

8:46 zastavujeme u divadla ve Vysokém. Zase všechno vykládáme, vynášíme do divadla, uklízíme. Dáme si ještě snídani a

felku domů a hurá po schodech dolů. V autobuse nás čeká jedno točené.

19:15 vydáváme se pěšky po Champ Elysees okolo obelisku do Louveru. Zpátky přes Seinu nás zastihne drobný deštík, vidíme muzeum Doorsay, palác Bourbonů, zpět pře Seinu, a protože je ještě trochu času, jdeme se podívat na velký a malý Elysejský palác. Teď už jenom uvařit si polévku, kafe, napít se piva, či něčeho jiného a hurá na další cestu.

21:54 Již jsme tu skoro všichni. Panuje názor, že můžeme odjet, protože ztráty do 10% jsou povolené.

6:57 probouzíme se (tedy jen

půjdeme se konečně vykoupat a vyspat.

Děkujeme všem, kteří se s námi zúčastnili zájezdu, každému za přínos pro úspěšný průběh divadelních představení a zvláště pak řidičům, že nás ve zdraví dovezli do Normandie a zpátky.

Co dál? Možná, že v příštím roce bude turné po Normandii, možná se zúčastníme dalších přehlídek.

Zaznamenal slovem, obrazem i zvukem

Pepa Hejral

Větrník, zpravodaj XLV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, Komiks Aleš Hejral, grafika Petr Kolínský, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis

Náklad 100 ks

Cena 10 Kč